

Dương Thụy

Nụ hôn ngược chiều thời gian

Lê biết Julien khi anh hãy còn thanh niên mơ mộng tìm đến Việt Nam chỉ vì thất tình. Julien kể anh thầm yêu một cô gái gốc Việt tên “Làn Nước Mùa Thu” mà Lê đoán là Thu Thủy.

Sau khi nhận được tin cô đính hôn, Julien một mình lên đường đến Việt Nam với con tim tan nát.

Năm đó anh mới hai mươi ba tuổi, còn Lê là sinh viên năm nhất trường dược. Trong một lần đi nhà sách, Lê bắt gặp một anh chàng gầy nhom, mặc áo thun sẫm màu giản dị, đang lật những trang sách tiếng Pháp đọc say sưa.

- Chào anh! Anh là người Pháp phải không? - Không rào trước đón sau, Lê hỏi thẳng - Tôi đang học Pháp văn! Tôi muốn thực tập với anh.

- Xin chào! - anh chàng gầy nhom không nhiệt tình lắm - Tôi không thích phải nói tiếng Pháp. Tôi muốn thực tập tiếng Việt với cô.

- Cũng được, thì chúng ta cùng dạy cho nhau - Lê háo hức - Anh còn ở Sài Gòn lâu không?

- Cũng còn tùy cô có sức thu hút không! - Vẫn trả lời bằng một giọng

thờ ơ, chàng người Pháp khiêu khích công khai.

Lê ngớ ngàng nhìn người nước ngoài. Thấy bị xúc phạm, cô quay ngoắt người bỏ đi. Ra đến ngoài cửa, Lê được níu lại: "Tôi đùa thôi mà! Tôi còn ở Sài Gòn lâu lắm, chừng nào hết tiền mới về lại Pháp! Tôi tên Julien. Còn cô?".

Chiều hôm đó, ông nội ngơ ngác thấy Lê dẫn về một "thằng Tây con", hỏi ông có thể cho anh ta ở chung trong nhà không. Nhìn cặp mắt háo hức của Lê và lý do chính đáng muốn học giỏi Pháp văn, ông vui lòng chấp nhận nhưng thực tế hơn: "Cậu phải trả cho chúng tôi tiền ăn và tiền giặt giũ!". Cái giá đưa ra quá "bèo" cho một căn phòng sạch sẽ. Julien hẳn đã "mở cờ trong bụng" nhưng anh còn làm bộ đi đi lại lại trong căn nhà ngăn nắp, vẻ suy nghĩ. Ông già bỏ ra ngoài sân tưới cây, để mặc cô cháu gái đang hồi hộp chờ một tiếng "đồng ý" của thằng Tây mới nhất về. Cuối cùng, Julien nhìn hóng ra con hẻm cụt, chép miệng: "Nhà cô thích thật, ngay trung tâm mà có được một nơi yên tĩnh như vậy. Tiện cho tôi làm việc". Gắn gũi bên nhau được vài tháng, Lê chịu dạy tiếng Việt cho Julien và không ngừng thắc mắc sao anh thích Việt Nam đến mức "ăn dầm nằm dề" không mục đích cụ thể.

- Vì kiếp trước tôi người Việt - Julien cho "đáp án" - Tôi muốn dành thời giờ ở Việt Nam để làm việc...

- Việc gì? - Lê ngơ ngác - Tôi có thấy anh làm gì đâu?

- Em đi theo "ám" tôi từ sáng đến tối - Julien ầm ức - Còn thời giờ yên tĩnh đâu nữa mà làm việc?

- Nhưng mà việc gì - Lê giậm chân mất kiên nhẫn - Việc gì mới được

chứ?

- Viết văn! - Julien thốt ra thú nhận.

Lê há hốc nhìn Julien. Anh bật cười, cúi đầu mắc cỡ, tự biết mình không có dáng vẻ của một nhà văn. Sau một hồi chọc ghẹo chàng "văn sĩ" đến mức anh nổi điên rượt cô chạy khắp nhà, Lê xin hứa sẽ tạo điều kiện tối đa cho anh sáng tác. "Nhưng anh phải cho tôi làm nguyên mẫu của nhân vật nữ chính!". Julien làm bộ mếu máo: "Vậy ai còn thèm đọc truyện của tôi? Nhân vật nữ là một con ếch cái tối ngày kêu ồm ộp, tra tấn người ta điếc cả tai. Với một con ếch xấu xí có vòng mỡ mập ú như thế thì chỉ tên "trái lê" mới hợp. Làm sao đặt là "làn nước mùa thu" được?". Lê phát khóc nhưng ráng trả miếng: "Như thế mới xứng với nhân vật nam là một con thằn lằn ốm tong teo!". Sáu tháng trời bên nhau trong căn nhà vắng người nhưng ấm ỉ vì những cuộc đấu khẩu không phân thắng bại, khi Julien bị phụ huynh triệu về Pháp, anh kịp thổ lộ mình yêu Lê mất rồi. Cô đã cười gập người trước lời tỏ tình của anh chàng nhà văn chưa có một tác phẩm nào được in và cuối tháng hay nợ tiền cơm với ông nội. Khi đó, Lê hãy còn quá trẻ và Julien cũng thế.

Lê đi theo Julien, bước trên lối mòn xanh rợp bóng cây, càng lúc càng lên đồi cao. Thời gian quả diệu kỳ, gặp lại Julien ở Pháp sau mười năm xa cách, Lê nhận ra anh đã thay đổi hoàn toàn. Thời gian đầu lúc Julien tạm biệt ông cháu cô và ngôi nhà trống vắng ở Sài Gòn, họ hay viết cho nhau. Julien than nhớ Việt Nam quá, còn Lê rên vắng anh ngôi nhà càng thêm rộng. Nhưng rồi ai cũng phải thích

nghi, những lá thư thưa dần, tháng hoặc họ mới liên lạc nhau vào những dịp đặc biệt như Giáng sinh hay lễ tết. Một tấm thiệp, vài dòng tin ngắn ngủi. Julien đã nhiều lần định trở sang Việt Nam tìm việc làm. Nhưng rồi Julien có bạn gái và cô ta không muốn sang một nước xa xôi. Năm ngoái, khi Lê báo tin ông nội đã không còn, Julien gọi về chia buồn và cho hay giờ đã trở thành phi công của một hãng hàng không nổi tiếng, anh thường đảm trách những chuyến bay giữa các nước châu Âu. Julien thú nhận vẫn không ngừng nhớ đến Việt Nam và hy vọng một ngày nào đó được bay đoạn đường dài từ Paris sang tận Sài Gòn.

Từ lúc Julien đưa Lê về nhà, anh cũng ít trao đổi với cô và xem cô như một người bạn của cả gia đình chứ không phải của riêng mình. Lê biết Julien từ mấy năm nay đã thuê một căn hộ ở cùng bạn gái tại Lyon nhận nhip. Anh không tiện mời cô đến nhà riêng nên dẫn về nhà cha mẹ. Anh xin nghỉ phép để có thời giờ dành cho Lê nhưng thật ra chiều nào cũng chạy xe về Lyon thăm bạn gái. Thật kỳ lạ, Lê không giận vì bị bỏ quên mà ngược lại thấy cái vẻ quan tâm đến bạn gái của Julien thật đáng yêu. Hẳn được làm bạn gái anh rất dễ chịu. Và Lê cũng bất ngờ nhận ra Julien rất tình cảm với cha mẹ và anh trai, khác với bọn thanh niên Tây ích kỷ bên này.

- Giờ em sống một mình trong căn nhà rộng sao? – Julien cất tiếng - Anh vẫn thường mong ước trở lại căn phòng trông ra vườn cây kiểng của ông nội. Ở đó anh đã viết những truyện ngắn đầu tiên...

- Anh bỏ mộng thành văn sĩ rồi sao? – Lê quay sang nhìn Julien chăm chú – Nhưng em thích anh như thế này hơn, phi công, oai thật!

Julien bật cười, anh chịu đựng ánh mắt lộ liễu của Lê xộc vào từng góc ngách trên cơ thể mình. Mười năm trước, Lê chẳng thể nào hình dung nổi anh chàng gầy còm chở sau yên xe đạp chiếc vali nhỏ chứa đầy sách giờ đã thay đổi kinh khủng đến như vậy. Julien trông thật tự tin với ánh mắt cương nghị, bộ ngực nở nang căng phồng sau làn áo sơ-mi và đôi cánh tay rắn rỏi. Lê chăm chú ngắm mái tóc mềm nâu sẫm, vầng trán thông minh, đôi mắt màu hạt dẻ rất sáng, cái miệng nhỏ hơi nghiêm và chiếc cằm bạnh ra chứng chắc. Julien của mười năm sau trông phong độ đến mức Lê cảm nhận rõ rệt sức hấp dẫn từ vẻ bề ngoài đàn ông của anh đang làm mình chao đảo.

- Sao anh không trở về? - Lê thì thầm - Ông nội và em đã nhắc nhiều đến anh. Giá như dạo vừa tốt nghiệp anh về Sài Gòn tìm việc gì đó...

- Nhưng em sẽ không cho vào nhà nếu dẫn theo bạn gái - Julien lắc đầu cười - Trong suốt mười năm qua, không cô bồ nào chia sẻ với anh tình yêu đối với Việt Nam cả. Lý ra anh nên có bạn gái người Việt Nam...

- Em không sống một mình nổi sau khi ông nội mất - Lê thở dài - Em gần nhà ra làm đôi và cho người nước ngoài thuê. Khu đó giờ sang trọng lắm...

- Hẳn khi xưa em chê anh vất vả không có tương lai, hằng tháng trông chờ gia đình gửi tiền qua và gầy còm xơ xác lắm? - Julien cố cười lớn nhưng giọng anh có vẻ chua chát - Anh đã yêu em biết bao nhiêu...

- Vậy hả? - Lê cười, cô chưa bao giờ tin Julien yêu mình thật sự - Ngày đó em chưa biết tình yêu là gì. Em nghĩ anh lãng mạn nên để

yêu vậy thôi...

Julien cười vu vơ. Lê của ngày nay biết nói chuyện nhỏ nhẹ, chừng chạc và duyên dáng hơn hẳn cô gái đánh đá mà Julien từng biết. Hai mươi tám tuổi, sở hữu một căn nhà trong khu vực gần trung tâm thành phố, đảm nhận vị trí cao trong một công ty nước ngoài. Julien chắc Lê có rất nhiều những ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng cô nhìn anh tư lự: "Làm sao tìm được người yêu mình không phải qua những giá trị vật chất?".

Julien đứng lên kéo tay Lê, bảo mình nên tiếp tục lên đỉnh đồi có tượng Thánh Mẫu. Hai người song hành bên nhau, Lê để tay mình trong tay Julien. Càng lên cao đường càng khó đi nên anh phải giúp cô giữ thăng bằng. Cuối cùng hai người cũng lên được đến nơi. Julien chậm rãi hái những bông hoa dại mùa hè rồi lấy dây cỏ buộc lại thành một bó rục rở trao cho Lê. Từ đỉnh đồi họ nhìn xuống thành phố Saint Étienne nhỏ bé cùng những triền hoa nhấp nhô trong gió.

- Em hẳn thích loại đàn ông trụ cột gia đình? - Julien đột ngột dò hỏi
- Như ba anh vậy đó? Kỹ sư, làm việc cả đời trong một nhà máy, về hưu chỉ thích làm bạn với cỏ cây. Yêu vợ, thương con, hiền lành và đáng tin cậy?

- Hồi bé em đã thích vậy - Lê thành thực - Nhưng sống không có người thân đã lâu, em trở nên quá mạnh mẽ. Em chỉ cần một người đàn ông dễ thương, biết làm cho em cười, một người tình hấp dẫn về mặt hình thức!

- Hình như em đang tả Charles, anh trai anh phải không? - Julien cười to trêu - Charles là kiến trúc sư, lãng mạn và nghệ sĩ...

- Không phải Charles - Lê chậm rãi lắc đầu - Em muốn nói người đó là... anh!

Julien có vẻ bất ngờ, hai người đang ngồi rất sát và môi họ đang gần kề bên nhau. Lê để mình bị Julien hút lấy làn môi hé mở chờ đợi. Cô hôn anh bằng tất cả đam mê của một phụ nữ trẻ trước người đàn ông quyến rũ. Nhưng Julien đang hôn Lê một cách dịu dàng như khi cô hãy còn mười tám tuổi và anh là một "văn sĩ" mộng mơ. Julien như muốn tìm về quá khứ khi họ còn quá hồn nhiên trong căn nhà rộng lớn ở Sài Gòn. Cái thời anh chẳng có chút hấp dẫn về mặt hình thức cũng không có gì bảo đảm cho cuộc sống tương lai. Thời Lê tuy đánh đá, nhưng trong sáng và ngây thơ vô cùng.

Cả nhà Julien đưa Lê ra ga đi Paris để hôm sau cô về lại Việt Nam. Cha anh cầm tay lái, mẹ anh ngồi kế bên, con mèo Titi trên đùi. Charles và Lê dính chặt vào nhau khi xe qua những khúc quanh chóng mặt từ ngôi làng Saint Joseph trườn dần xuống núi. Tối hôm qua Julien về Lyon với lý do bạn gái đang bệnh, hứa sáng nay sẽ đến thẳng nhà ga Saint Étienne tiễn Lê. Cô nghĩ đó chỉ là lời hứa lịch sự, anh đang muốn tránh mặt sau nụ hôn đột ngột trên đồi. Quả như Lê dự đoán, đến giờ tàu chạy Julien vẫn không xuất hiện mặc cho cha mẹ anh đang cố gắng gọi điện thoại di động một cách vô vọng. Charles giúp Lê đem chiếc vali nhỏ lên tàu. Anh thì thầm: "Khi nào anh sang Việt Nam thăm em, nhớ cho anh ở trong phòng cũ ngày trước của Julien nhé?". Lê lắc đầu, cô ghé vào tai anh đáp: "Không, em sẽ cho anh vào phòng... của em!" rồi đẩy anh xuống trong tiếng

cười nghịch ngợm. Tàu đã chuyển bánh, Lê nhìn qua cửa sổ thấy Charles mỉm cười gởi cho cô một nụ hôn gió. Lê ngồi xuống chỗ của mình, tiếc không được gặp lại Julien để nói cô vẫn để dành căn phòng đó, chỉ cho anh mà thôi.

Lê trở lại Paris, cô không trách Julien chẳng ra ga tiễn nhưng nhớ anh da diết. Hôm sau cô ra phi trường Charles De Gaulles, chuẩn bị về Việt Nam, về với công việc bận rộn, về với phần nhà được ngăn đôi mà vẫn còn quá rộng cho một người cô đơn. Trước lúc vào phòng cách ly, đột ngột Lê thấy Julien đang nháo nhác đi tìm ai đó. “Anh tìm em phải không? - Lê đến bên anh hỏi - Anh từ Lyon lái xe lên tận Paris để tiễn em về Việt Nam sao?”. Julien ôm lấy Lê mừng rỡ. Anh không nói gì, hai người đứng bên nhau, tay trong tay mãi đến lúc Lê là hành khách cuối cùng phải lên máy bay. Cô hôn lên má tạm biệt Julien, nói sẽ rất mừng nếu một ngày nào đó anh lái máy bay đến Sài Gòn. “Và... nếu anh đến cùng bạn gái của mình - Lê thì thầm - Em cũng sẽ cho anh vào nhà!”. Julien nhìn sâu vào mắt cô, mỉm cười: “Cảm ơn em!”. Khi Lê bước vào bên trong, anh đột ngột nói với theo: “Hồi đó ở Sài Gòn, anh thật sự đã yêu em!”. Lê gật đầu mỉm cười: “Và lúc ở trên đồi Thánh Mẫu, em cũng...” rồi vội vã quay lưng đi. Lúc máy bay cất cánh lao vào bầu trời xanh, Lê ước gì mình có thể thổ lộ trọn vẹn hơn. Nhưng cô biết, điều đó chẳng có ý nghĩa gì, cô và Julien đã không yêu nhau vào cùng một thời điểm. Mười năm nữa, nụ hôn của một phi công thật nam tính, trên ngọn đồi lồng gió đầy hoa và nắng có còn làm cô ghen lòng mỗi khi nhớ lại? Giá người ta có thể đi ngược chiều thời gian...

Nguồn: Người Lao Động
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 2 tháng 9 năm 2006